

עין משפט מסכת ביצה

דף ב.

עין משפט א. אר"ח סימן תקיח פעיף א

א. ביצה שנולדה ביו"ט אסור לנגוע^א בה, וכ"ש שלא לאכלה, ואם נתערבה אפי' באלף של היתר כולן אסורות.^ב

הגה: ואין איסור לנגוע בה אלא לטלטלה.

עין משפט ב. אר"ח סימן תמב פעיף ז

ז. בצק שנמצא בסדקי הכלים כגון בעריבה שלשין בה^ג בצק, אם יש בו כזית במקום אחד חייב לבער^ד ואם אין בו כזית חמץ במקום אחד

א. ברייתא וגמ' בביצה דף ג'. ואפי' מתרנגולת העומדת לאכילה הביצה אסורה משום דיו"ט שחל להיות אחר השבת אסורה מן התורה דכל ביצה שנולדה היום נגמרה מאתמול, ואין שבת מכין ליו"ט וגזרו יו"ט דעלמא אטו יו"ט שאחר השבת, ואסורה גם בטילטול משום דלא פלוג בין עומדת לאכילה או לביצים.

והגם שדבר שאסור בטילטול אינו אסור ליגע בו אם לא מטלטלו, מ"מ בביצה שהיא עגולה חוששין שמא בנגיעתה ינענע אותה. ב"י וב"ח. וזהו מש"כ הרמ"א דאין איסור בנגיעה אלא בטילטול דחוששין ע"י הנגיעה שהיא תתנדנד. אבל מוקצה שאינו מתנדנד מותר ליגע בו וכמ"ש בסי' ש"ח סעיף ג' ברמ"א, אבל לדעת השו"ע אין היתר ליגע במוקצה אפי' אינו מתנדנד ורק לצורך דבר המותר. כה"ח אות ב'.

ב. דדבר שיש לו מתירין לא בטל, ומטעם זה אסור גם בספק נולדה ביו"ט. ט"ז ס"ק ב'. ומ"ב אות ד'.

וכולן אסורות לא רק באכילה אלא גם בטילטול. מ"ב אות ד'.

ג. אך לא לשין בה כל השנה כולה, אבל בלשין בה כל השנה כולה. עיין בסעיף י"א.

ד. ואפי' שמבטל אותו אפ"ה כיון שחשיב לא בטל. כה"ח אות ע"ב מרש"י. ואם אינו יכול לחטט אחריו לבערו יטיח עליו בטיט.

אם הוא עשוי לחזק^ה סדקי הכלי או לסתום בו נקב בטל^ו ואם לאו^ז חייב לבער.

עין משפט ג.

או"ח סימן תצה סעיף יד

יד. יח. לא ישחוט אדם חיה ועוף ביו"ט אלא א"כ יש לו עפר מוכן מבעוד יום^ה, ואם עבר ושחט אם יש לו יתד נעוץ מבעוד יום בעפר תיחוח מכסהו בזה^ט.

הגה: ואפי' היה צריך לכמה דקירות מותר^י.

עין משפט ד.

או"ח סימן שח סעיף כז

כו. ל. עצמות שראויים לכלבים^כ, וכן קליפות שראויים למאכל בהמה, וכן פרורים שאין בהם כזית מותר להעבירם^ל מעל השולחן ואינם

ה. דבעשוי לחזק בטל לגבי העריבה.

ו. ולא שייך לומר הכלי מצרפו דכיון שעשוי רק לחזק בטל כולו לגבי הכלי, והיינו שבטלו בפועל. כה"ח אות ע"ו.

ז. דהיינו שלא עשוי לחזק הכלי חייב לבער, ודוקא כשיש בין הכל כזית שאז הכלי מצרפו, וי"א דאפי' אין בו כזית אם אין עשוי לחזק חייב לבערו, כ"כ המ"א בס"ק י'. כה"ח אות ע"ז.

ח. ובעינן עפר תיחוח, ולא רגבים, דאם יכתוש אותם הוי מלאכה גמורה, וגם בעינן שכשנטל מן העפר הזה ביו"ט לא יהיה בו גומא, וכמ"ש באות קל"ז. כה"ח אות קי"ד.

ט. וי"א ואם אין לו דקר מוכן, אוכל בלי כיסוי דאין הכיסוי מעכב. מברכי יוסף, וכן פ"י רש"י בביצה דף ח' ע"ב, ובחולין פ"ח ע"ב, ובלילה בצאת החג אם רישומו ניכר יכסה אותו בברכה. כמ"ש ביו"ד סי' כ"ח סעיף ט"ז.

י. וטעם שהתירו בדקר נעוץ בעפר תיחוח משום מצות כיסוי הדם. כה"ח אות קי"ח.

י. דכיון שיש לו דקר מוכן נעוץ הרי מוכן ועומד, ולדעת הב"ח לא שרי אלא בדקירה אחת, אבל הפר"ח השיג על הב"ח.

כ. בין נתפרקו בשבת בין מערב שבת, ואם נתפרקו ביו"ט למ"ד איסור נולד יש להחמיר.

ל. אפי' בידים, ב"י בשם רש"י.

מוקצה, אבל אם אינם ראויים **מ** למאכל בהמה אסור לטלטלם אלא מנער השולחן **נ** והם נופלים מאליהם.

ואם יש פת על השולחן יחד איתם מותר לטלטל השולחן למקום אחר והם בטלים לגבי הפת.

ואם צריך למקום השולחן אפי' אין עליה אלא דברים שאינם ראויים למאכל בהמה מותר להגביה השולחן **ס** ולטלטלם.

או"ח סימן שכד פעיף ו

עין משפט ה.

ה. מחתכין הדילועין לפני בהמה **ע** והוא שנתלשו מאתמול **פ**.

מ. כגון קליפי אגוזים וכיוצא, ואם נשאר מעט בשר בעצמות או מעט פרי בקליפות אף לר"י מותר לטלטלן אפי' ביו"ט, מאירי.

נ. ולפי"ז אסור לטלטל קליפת ביצה שאוכלים ביום שבת דלא ראויה למאכל בהמה. כה"ח אות ק"פ.

נ. דטלטול מן הצד מותר לצורך דבר המותר, וכ"ש נייעור דגרע מטלטול מן הצד. ומה שהשולחן לא הוי בסיס לדבר האסור, כתבו התוס' בריש ביצה משום דלא היה דעתו להניחו שם כל היום, א"נ כיון שהיו גם אוכלים הוי בסיס לאיסור ולהיתר, ועוד דאין זה מניח בכוונה הקליפות והעצמות דאינו חושש היכן יפלו, וכ"כ התוס' בשבת מ"ד ע"ב, ועוד דלא היה עליו האיסור בבה"ש וכך היא בגמ', מ"א ס"ק נ'.

ס. וה"ה במקום לנער השולחן יכול לגוררן ע"י דבר אחר כגון ע"י סכין דהוי טלטול מן הצד ומותר לצורך דבר המותר, דהיינו לצורך מקומו. כה"ח אות קפ"ד, ט"ז ס"ק י"ח וכ"כ הב"י בסי' של"ז דמותר גם משום גרף של רעי, והביאו המ"א בס"ק ד'.

ס. ולא הוי בסיס לדבר האסור כמ"ש באות הקודם.

ע. ודוקא בדלועין קשים, וגם בחתיכות גדולות אבל קטנות אסור, כה"ח אות כ'.

פ. דאם נתלשו בשבת אפי' ר"ש מודה דאסורים כיון דדחינהו בידים והוי כגרוגרות וצמוקים, אבל בנבלה מותר אפי' נתנבלה בשבת, ב"י וט"ז ס"ק ג'.

ואפי' נתלשו בשבת ע"י עכו"ם לעצמו אסורים בטלטול.

עין משפט ו.

או"ח סימן שכד סעיף ז

ו. מחתכין הנבלה לפני הכלבים אפי' נתנבלה בשבת^ז, בין שהיתה מסוכנת בין שהיתה בריאה^ז, ודוקא בנבלה קשה שא"א לאכלה בלא חיתוך אבל בראויה אסור דלא טרחינן.

דף ב:

עין משפט א.

או"ח סימן תקא סעיף א

א. אין מבקעין עצים מן הקורות שעומדות לבנין^ר, ולא מקורה שנשברה ביו"ט^ש אפי' הייתה רעועה מערב יו"ט וקרובה להשבר^ת.
 ב. נשברה מערב יו"ט וא"א להסיקה כך, מבקעין ממנה חתיכות גדולות ע"י שינוי, לא בקרדום ולא במגל^א אלא בסכין של קצבים שנקרא קופיץ בצד הקצר שלו.
 ויש אוסרין בקופיץ ולא התירו אלא בסכין.

צ. דקיי"ל כר"ש דלית ליה מוקצה אלא בגרוגרות וצמוקים, והגם שבין השמשות לא היה ראוי מ"מ לא נדחה בידים אלא נדחה מעצמו. כה"ח אות כ"ג.

ק. והגם שביו"ט בסי' תקי"ח סעיף ו' כתב דוקא בהיתה מסוכנת מערב יו"ט, שאני דביו"ט פוסקים כר"י ולא כר"ש כמבואר בסי' תצ"ה סעיף ד'. כה"ח אות כ"ד.

ר. ממשנה וגמ' בביצה ל"א, משום שהם מוקצה מחמת חסרון כיס וא"כ אסור לטלטלן אפי' לצורך גופן או מקומן. כה"ח אות א', ומ"א ס"ק א'. ועיין לעיל בסי' ת"ק ס"ק י"א במנחת אשר.

ש. הגם שעכשיו אחרי שבירתה עומדת להסקה, מ"מ בבין השמשות לא עמדה לשם כך, מרש"י ביצה ל"א ע"ב. ולדעת מר"ן בסי' תצ"ה דאזיל לטעמיה כדעת הרי"ף והרמב"ם דמוקצה ביו"ט אסור, וגם למתירים מוקצה ביו"ט כאן זה נולד ואסור. שם אות ב'.

ת. ולא אומרים כיון שהיתה רעועה דעתו עליה.

א. משום עובדין דחול.

עין משפט ב.

או"ח סימן תצה פעיף ד

ה. ד. כמה מיני המוקצה שמוותרים בשבת ^ב החמירו בהם חכמים ביו"ט ואסרו אותם.

הגה: ויש מתירין אפי' ביו"ט ^ג. אבל נולד ^ד אסור לדבריהם בין בשבת בין ביו"ט.

הגה: כל מוקצה שאינו בעל חי כגון אוצר של פירות ^ה ועצים, די שיאמר ^ו

^ב. כגון מוקצה מחמת מיאוס או פירות העומדים לסחורה שהתירו בשבת כר"ש, החמירו בהם ביו"ט כר"י. כה"ח אות ל'. ולפי שיו"ט קל החמירו בו חז"ל כדי שלא יבואו לזלזל בו. וכך פסקו הרי"ף והשאילתות והרמב"ם, אבל בה"ג ורש"י ור"י ור"ת פסקו כר"ש בין בשבת בין ביו"ט.

^ו בהמה העומדת לחלבה ותרנגולת העומדת לביצתה ושור לחרישה אסור לשוחטן ביו"ט עד שיכין אותם מערב יו"ט, דדבר שהוא מוקצה מחמת נולד פשוט דאסור לדעת השו"ע. כה"ח אות ל"ב.

^ג. אבל מנהג בני ספרד להחמיר ע"פ דעת השו"ע, וגם במדינות אשכנז לא נהגו להקל, וכ"כ הלבוש וביאורי הגר"א.

ד. כגון עצמות וקליפין הראויין למאכל בהמה דאסור לטלטלם.

ויש מתירין ביו"ט מוקצה ונולד, אלא שהרמ"א ס"ל דעכ"פ הנוהגים היתר במוקצה אין להם לנהוג היתר גם בנולד וע"כ אין לטלטל עצמות שנתפרקו ביו"ט לדעתו, כ"כ המ"א בס"ק ז' ועוד אחרונים.

אבל אם נתפרקו מערב יו"ט שאז היו מוכנים לכלבים אין בהם איסור נולד, וכתב המ"א בסי' ש"ח ס"ק נ"ד, דבעינן שיהיו כלבים מצויים אבל בלי זה אסורים משום מוקצה. ^ו ולדעת השו"ע בסי' ש"ח סעיף כ"ז מותר לטלטל קליפין ועצמות שראויים למאכל בהמה ואין איסור נולד בהם כי קיי"ל כר"ש המתיר לטלטלם בשבת. כה"ח אות ל"ה. ושבת שחל בו יו"ט מותר לטלטל בו עצמות וקליפין הראויים למאכל בהמה ולא אומרים שלא פלוג רבנן, כ"כ בבן איש חי פ' במדבר אות י"א. וברב פעלים ח"א סי' ל'. עכ"ו"ם העושה כלי ביו"ט אסור לטלטלו לדעה זו ברמ"א דהו"ל נולד. מ"א בסי' ש"ח ס"ק ט"ו.

ה. וה"ה פירות לסחורה. מ"א ס"ק ח', ומ"ב אות כ'.

ו. ולמתירין מוקצה ביו"ט א"צ שיאמר רק בגרוגרות וצימוקים, כמ"ש בסי' ש"י סעיף ה'. מ"א ס"ק ט'.

מכאן אני נוטל וא"צ שירשום ^ז עד היכן הוא נוטל.

הגה: מותר להכין באמירה לחוד מיו"ט ראשון לשני ^ח בשני ימים טובים של גלויות.

עין משפט ג.ד. או"ח סימן תקג סעיף א

א. אסור לאפות או לבשל או לשחוט ביו"ט לצורך מחר ^ט, אפי' מחר

ז. בדברבנן קיי"ל יש ברירה. מ"א ס"ק י'. ודעת המ"א שם דצריך שירשום כדעת הרמב"ם וכתב שכך פסק רש"ל.

אבל הפר"ח ס"ל כדעת הרמ"א דא"צ שירשום.

ולכתחילה טוב להחמיר ובדיעבד יש לסמוך על המתירין. כה"ח אות מ"ג.

ח. אע"ג דבסי' תק"ג פסק דאסור להכין מיו"ט לחבירו, כאן שאני דלא צריך אלא אמירה בלבד. ט"ז ס"ק ה', מ"ב אות כ"ג. ולסוכרים דצריך גם שירשום עד היכן הוא נוטל הוי מעשה ואסור מיו"ט אחד לחבירו. כה"ח אות מ"ו.

ו. ומה שמותר להכין באמירה מיו"ט לחבירו היינו על תנאי שיאמר אם היום חול ומחר קודש יהיה זה מוכן למחר, ואם היום קודש ומחר חול אין בדברי כלום. כה"ח אות מ"ח. ובשני ימים טובים של ר"ה דקדושה אחת הם אסור להתנות.

ט. מבריינתא ביצה י"ז, ואסור להכין מיו"ט אחד לחבירו אפי' דבר שאינו מלאכה, וכ"ש היום שבקיאין בקביעא דירחא ויו"ט שני הוא חול. מ"א ס"ק א'.

וע"י עכ"ם דבר שאינו מלאכה מותר. כה"ח אות א' מא"א.

י. ה"ה שאסור לשטוף כלים מיו"ט לחבירו, ואפי' להביא יין מיו"ט לחבירו אסור, כ"כ המ"א בסוף סי' תרס"ז, אם לא שזה שעת הדחק שלא ימצא בלילה בקל.

יא. והאיסור של הכנה מיו"ט לחבירו משום כבוד יו"ט שכתוב "אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם" אבל מה שהוא צריך ליום מחר שאחר היו"ט אסור לתקנו. מהלבוש. יב. וגם בביה"ש של יו"ט הראשון אסור להכין עד שיהיה לילה ודאי ולא אמרינן ספק דרבנן לקולא לכתחילה, כ"כ המשב"ז אות א'.

יג. וה"ה שאסור להתחיל בהכנת אוכל נפש גם בעוד היום גדול אם משער שימשך הדבר ולא יוכל להנות ממנו עד לאחר שקיעת החמה. כה"ח אות ד'.

יד. ומה שאסור לבשל ביו"ט לצורך מחר היינו מיו"ט לחבירו, אבל לבשל בליל יו"ט לצורך מחר ודאי מותר כי זה יום אחד הוא. כה"ח אות ו'.

הוא שבת י' או יו"ט. ואפי' בשני ימים טובים של ר"ה כ.

א. ב. מ"מ ממלאה האשה קדירה בשר ל, אע"פ שאינה צריכה אלא לחתיכה אחת מ.

הגה: וכ"ש שיכול לשחוט ב ביו"ט אע"פ שאינו צריך אלא לכזית.

הגה: ויכולה האשה לבשל הרבה קדירות ו ולאכול מכל אחת מעט ע.

א. ג. מה שמותר לאשה למלאות הקדירה בשר אע"פ שאינה צריכה אלא כזית, דוקא לפני סעודת יו"ט ב אבל אחר האכילה אינה יכולה לבשל

י. בגמ' ביצה דף ב' ע"ב נלמד מקרא "והיה ביום הששי והכינו" וכו', חול מכין לשבת ואין יו"ט מכין לשבת, אבל ע"י עירוב תבשילין מותר כמבואר בס"י תקכ"ז.

כ. אף שקדושה אחת הם היינו רק להחמיר אבל לא להקל. ט"ז ס"ק א'.

ל. מבריינתא שם בכיזה, ואפי' נתנה כבר הקדירה על האש מותר לה להוסיף כדי שיהיה התבשיל טעים יותר, ב"י וט"ז ומ"א. ובדברים שע"י הריבוי לא יהיה טעים יותר כגון מים, אסור להוסיף אם כבר הקדירה על האש ויש בה די צורך היו"ט.

ו. הצולין הרבה חתיכות בשר ביו"ט יותר מהצורך אין לזה היתר אחר שהניח השפוד על האש, אבל בפעם אחת שזה טירחא אחת מותר. כה"ח אות י"ד.

מ. ולכתחילה לא תאמר בפירוש לצורך מחר, אבל בדיעבד אם אמרה כן מותר. כה"ח אות ט"ו.

ו. וכשמתבל כל חתיכה בפני עצמה ומטגנה הגם שאוכל מהם לצורך יו"ט שני אסור להרכות כיון שאין אחת משביחה חברתה. מ"א ס"ק ב' מרשב"א בתשובה שהביאו הב"י. כה"ח אות י"ז.

נ. דא"א לכזית בשר בלא שחיטת הבהמה, והוא שיש זמן להפשיטה ולמולחו ולבשלו או לפחות לצלותו. כה"ח אות ח"י.

ס. אע"פ שכוונתה לצורך הלילה, ומיירי שכל קדירה מין אחר אבל אותו מין בב' קדירות אסור כיון שטעם ב' הקדירות שווין. ט"ז ס"ק ד'.

ע. משמע אפי' בטעימה, אך האחרונים כתבו דלא מספיק טעימה אלא שהעולם נהגו להקל כדעת המקילים בטעימה, וכ"כ המ"ב באות י"א.

פ. היינו סעודת קבע כסעודת הצהרים, אבל סעודת עראי כסעודת שחרית שאוכל רק מעט לא שמה אכילה. כה"ח אות כ"ג.

ולומר אוכל ממנה כזית דזה הוי הערמה, ומ"מ אם עברה ובישלה ז
 מותר לאוכלו ק.

אר"ח סימן תקיג פעיף ה

ה. ה. נולדה ביו"ט ראשון מותרת ביו"ט שני של גלויות ר, אבל בשני ימים
 טובים של ר"ה וכן בשבת או יו"ט הסמוכים זה לזה אם נולדה
 בזה ש אסורה בזה.

הגה: אם חל יו"ט ביום א' וביום ב' בשבוע ונולדה הביצה ביום שבת שלפני
 זה, מותרת ביו"ט שני של גלויות.

אר"ח סימן תקכז פעיף א

א. א. יו"ט שחל להיות בערב שבת אסור לבשל במיוחד לצורך השבת ה

צ. יש מפרשים דאם הערימה אסור משום שהחמירו במערים יותר מן המזיד, וכ"כ
 הלבוש והפר"ח, אבל הט"ז בס"ק ד' ועוד פירשו דברי השו"ע אפי' בעבר והערים
 מותר כיון שאוכל ממנו מעט, וכ"כ המ"א.

ק. ואפי' יש לו תבשילין אחרים, ב"י בשם תשובת הרשב"א. מ"א ס"ק ג'.

ר. דאחד מהם חול וממ"נ מותרת. רש"י ביצה דף ד' ע"ב.

ש. ואפי' ספק נולדה ג"כ אסורה וכן נראה עיקר להחמיר. כה"ח אות כ"ז.

והגם שכשנולדה ביום שבת שלפני יו"ט ודאי נגמרה בע"ש שהוא חול, מ"מ עצם
 הלידה ביום שבת היא הכנה והיא איסור תורה, כ"כ הק"נ על הרא"ש בפ"ק דביצה באות
 ז'. ומ"א ס"ק ח', ודעת הרשב"א דהכנת הלידה אינה אסורה אלא מדרבנן. כה"ח אות כ"ט.

ת. ממשנה ביצה ט"ו, ובגמ' שם בדף ב' ע"ב נלמד מהפסוק "והכינו את אשר יביאו"
 החול מכין לשבת ויו"ט, ואין יו"ט מכין לשבת, והקשו בתוס' שם איך ע"י תקנה של
 עירוב תבשילין עוקרים איסור הכנה שהיא מן התורה ותירצו ע"פ הואיל ואם יזדמנו לו
 אורחים ביו"ט השתא נמי חזי ליה, ע"ש.

ואם אפה או בישל מיו"ט לחול נחלקו האמוראים בפסחים דף מ"ו ע"ב אם לוקה, ורבה
 סובר דאינו לוקה הואיל ואם יזדמנו לו אורחים חזי ליה, וכך פסק הרי"ף והרא"ש והרמב"ם
 בפ"א מיו"ט הלכה ט"ו. וכתבו התוס' שם דאם יבשל סמוך לחשיכה דאין הסברא שמא
 יקלעו לו אורחים הוא לוקה.

ועפ"ז כתב במשב"ז כשחל יו"ט בערב שבת ראוי להקדים ולהטמין החמין כדי
 שיתבשל כמאכל בן דרוסאי מבעוד יום, מיהו בשעת הדחק אין לחוש, דיש אומרים דצורכי
 שבת נעשים ביו"ט מן התורה, וכ"כ המ"ב באות ג', ועיין שם בביאור הלכה.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

בסיר בפני עצמו, אבל מבשל כמה סירים לצורך יו"ט ואם הותר מהם א הותר לשבת, וע"י עירוב תבשילין מבשל בסיר מיוחד לצורך השבת ב.

הגה: ופי' עירוב תבשילין שמבשל ואופה מערב יו"ט לצורך השבת ג, שנמצא שלא התחיל המלאכה ביו"ט לצורך השבת אלא גמר אותה.

הגה: מותר להניח עירוב זה אפי' בספק חשיכה ד.

עין משפט ה. אר"ח סימן תקינ פעיף א
עיינ לעיל דף ב. עין משפט א

א. ואפי' הותר סיר שלם כולו מותר כיון שמתחלה חשב שיצטרך ליו"ט, ובלבד שלא יערים בזה. כה"ח אות ו'.

ב. והסמיכו לדבר זה מהפסוק "זכור את יום השבת לקדשו" ודרשו זכרוהו מאחר שבא להשכיחו. וטעם הדבר לרבא כדי שיברור מנה יפה לשבת ומנה יפה ליו"ט, ולרב אשי הטעם כדי שיאמרו אין אופין מיו"ט לשבת וק"ו מיו"ט לחול, ותנא מייתי ליה מהכא את אשר תאפו אפו וכו'... מכאן אמר ר"א אין אופין אלא על האפוי ואין מבשלין אלא על המבושל ומכאן סמכו חכמים עירובי תבשילין מן התורה, ונפ"מ בין הטעמים אם יכול לערב לכמה ימים טובים. ועיינ בכה"ח אות ז'.

ג. ועוד שעיי"ז מערבין תבשילי יו"ט ושבת ביחד שמבשלין לצורך שניהם ביום אחד.

ד. לפני שנראים ג' כוכבים בינונים. מ"ב אות ד'. והטעם שספק דברי סופרים להקל ותולין לומר עדיין יום.

ו. ואם עשה עירובי תבשילין בבין השמשות אין לברך עליו בשם ומלכות. כה"ח אות י'. ובשורת יחוד ח"ו סי' ל"א פסק לברך בשם ומלכות. הגם שבספק חשיכה, מערב. מ"מ אם קיבל עליו שבת כגון שאמר ברכו אסור לערב. מ"א ס"ק א'.

ובשעת הדחק שהציבור עדיין לא קיבלו שבת ולא התפללו, אפשר לסמוך על דעת ראב"ן שמהני העירוב אחר שאמר הוא ברכו. כה"ח אות י"א-י"ב. ועיינ בכה"ח אות ט"ו דבשעת הדחק אפי' לא לוקח העירוב בידו מהני העירוב.

עין משפט ו.

או"ח סימן שכב סעיף א.ב.

א. ביצה שנולדה בשבת אסור אפי' לטלטלה^ה, ואפי' נתערבה באלף כולן אסורות^ו, אבל יכול לכופף עליה כלי שלא תשבר ובלבד שלא יגע בה בכלי.

ב. שבת שלאחר יו"ט או לפניו אם נולדה בזה אסורה בזה^ז, דאין שבת מכין ליו"ט ולא יו"ט לשבת.

עין משפט ז.

או"ח סימן שכב סעיף ג.

ג. פירות שנשרו מן האילן בשבת אסורים בו ביום^ח, ולערב מותרים מיד^ט.

ה. ברייתא וגמ' בביצה ב' ע"ב. והטעם גזירה שבת אחר יו"ט דאסורה בו משום הכנה, דכל ביצה שנולדה היום, מאתמול נגמרה וא"כ נמצא שיו"ט הכין לשבת וקיי"ל דאין יו"ט מכין לשבת, וע"כ גזרו בכל שבת דעלמא אטו שבת שאחר יו"ט. ואסור אפי' לטלטלה משום מוקצה.

ו. משום דבר שיש לו מתירין, ואפי' בספק נולדה היום והתערבה ג"כ אסורה כמבואר ביו"ד ריש סי' ק"ב.

ובענין ספק ספיקא בדבר שיש לו מתירין עיין ביו"ד סי' קי"ב סעיף ח'.

ז. ואם חל יו"ט ביום א' וב' ונולדה בשבת לפני כן מותרת ביו"ט שני של גלויות כמ"ש בסי' תקי"ג סעיף ה'. נולדה בזה אסורה בזה דעצם הלידה הוי הכנה ואינה אלא מדרבנן, מ"א בסי' תקי"ג ס"ק ח'.

ח. גזירה שמא יעלה ויתלוש, ב"י, ב"ח, ואף שאין מוקצין כגון שדעתו היתה עליהם שיפלו אפ"ה אסורין גזירה שמא יעלה ויתלוש, לבוש. וה"ה בספק אם נתלשו היום ג"כ אסורים משב"ז אות ב'.

ט. דלא בעינן בכדי שיעשו אלא במקום שהמלאכה נעשתה ע"י אדם או גוי, אבל בנפלו מעצמם אין שייך לגזור בכדי שיעשו.